

*Az Erotikus Történetek sorozat
2026-ban megjelenő, további kötetei*

Fanni Sacerdoss: A viharkárosult
tangó

Trevor C. Rebuso: Mesterséges élvezet

M rakograd városát
már kora délután
éjszakai sötétségbe
burkolta a sűrű köd, amikor
Nyikolaj Volkov limuzinja, mo-
dern kori trojkának tűnve,
hangtalanul megállt egy eldu-
gott, macskaköves utca bejára-
tánál.

Az örök hideg város – fagyos, ki-
ismerhetetlen labirintusa,
melynek neve keserű sóhajt
váltott ki belőle, – tökéletes ál-
cát nyújtott az olyan lényeknek,
mint ő.

Nyikolaj cinikus, könnyörtelen
eleganciát sugározva szállt ki a
járműből. Bőre jéghideg volt,

szemeiben pedig – két fekete szénkőként villámot szórva – sosem csillapuló éhség ült.

Évezredes unalmából egy új, szokatlanul tiszta és csábító illat zökkentette ki, tiltott vágyakat és olyan érzéseket ígérve, amelyeket már évszázadok óta halottnak hitt.

Az elmúlt napokban egy különös művésznő híre járta be Mrakograd árnyékos utcáit és egy ősi, jeges hívás vonzotta Nyikolajt a művésznőhöz, akiről azt beszéltek, művei jégbe dermedt álmok, tekintete pedig átható, mint a leggyönyörűbb jégkristály.

A lány illata napokkal

korábban bekúszott az elméjébe, és nem hagyta nyugodni.

Amikor belépett Polina stúdiójába – egy régi belvárosi raktárépületből kialakított, fagyos, éteri szépségű galériába –, a levegő szinte megfagyott körülötte. Először csak a sötétből figyelte a művésznőt. Mosolygott, beszélgetett a vendégekkel, mégis volt benne valami idegen és megfoghatatlan. Nem volt ember, ebben olyan biztos volt, mint abban, hogy évszázadok óta mozdulatlan fekete szíve ismét verni kezdett.

Amikor végül kilépett a félhomályból, tekintete találkozott

Polináéval. A lány néhány szívdobbanásnyi ideig érdeklődve figyelte, majd zavartan lesütötte a szemét. Nyikolaj csak ezután engedte meg magának, hogy végignézzen a termen.

Gyönyörűen megmunkált jégszobrok díszelegtek körülötte. A vastag, jeges üvegasztalok hideg eleganciát sugároztak, körülöttük hófehér prémborítású, áttetsző székek álltak.

Nyikolaj tekintete hamar visszatért Polina Morozovára. Hófehér csipkeruhájában a lány törekény szépségnek tűnt. Porcelánbőre, fehér haja és a magányos tél hidegét őrző kék szeme a fagyos tájakat idézte. A kiállítás fénypontja, egy vitrin közepén álló szobor, a „Vérbe fagyott rózsza” nevet viselte. Hófehér jégből faragott rózsaszirmok között vörös folyadék csörgedezett és pulzált. Vérnek tűnt, s élet lüktetett benne. A látogatók megbabonázva álltak előtte. A jégszobor sugárzóan ragyogott, s meglepő módon, meleget

árasztott, mintha a hideg jég tüzet rejtett volna. Nyikolaj közelebb lépett a vitrinhez.

– Különös alkotás. Szinte valódi vérnek tűnik.

– Pedig nem az – felelte Polina kissé zavartan.

Nyikolaj szája sarkában halvány mosoly jelent meg.

– Kár.

Polina meglepetten nézett rá. Láthatóan nem tudta eldönteni, tréfál-e, Nyikolaj azonban nem sietett megkönnyíteni a dolgát.

– Morozova kisasszony! – szólította meg az egyik vendég.

Polina a hang irányába pillantott.

– Elnézést. Várnak rám.

– Én is – felelte Nyikolaj.

A lány kérdően nézett vissza rá.

– Később mesélhetne nekem a szoborról. Négyszemközt – húzódott széles mosolyra Nyikolaj szája. – Ígérem, nem harapok.

Polina arcán bizonytalan mosoly suhant át.

– Majd meglátjuk.

Nyikolaj tekintete követte, ahogy a lány visszatért a vendégekhez. Közelsége tovább szította benne az éhséget. Ragadozó ösztönei felébredtek, arca megfeszült, szemfogai szinte

égetőn lüktettek. De ez most más volt. Nem pusztán vérre vágyott, hanem magára a lányra, testére és lelkére egyaránt! Minden porcikája után szomjazott.

Polina épp a „Vérbe fagyott rózsza” jégszoborról magyarázott, mikor egy nagydarab férfi durván közbevágott.

– Ez egy kellékbolti förmedvény! Még a reggeli tojásrántotába is több művészet szorult.

Polina higgadtan folytatta a jég és vér koncepciójának ismertetését. A férfi arcáról azonban nem tűnt el a fölényes vigyor. Gúnyosan felnevetett,

majd minden figyelmeztetés nélkül megragadta a lány karját.

– Mondja csak, Polina, maga is ennyire hideg, vagy csak kell egy férfi, hogy felolvassza?

Tekintete leplezetlenül végigsiklott a lány alakján.

– Kár lenne ezért a szépségért, ha csak a jégnek mutogatná magát!

– Engedjen el, kérem! – szólt Polina, és megpróbálta kiszabadítani a karját a szorításból.

A férfi azonban csak még erősebben markolta. Egyetlen rántással magához húzta, míg alig néhány centi választotta el őket egymástól.

– Hadd nézzem meg közelebbről... – morogta elégedetten.

Szabad kezével durván a derekára markolt, ujjai a vékony csipkeanyagon keresztül fájdalmasan a húsába mélyedtek. Ezután megragadta Polina állát, és akarata ellenére maga felé fordította az arcát.

– Ne keresse magát, művésznő! Régóta szeretném megtudni, mi rejtőzik a tökéletes modor és a szép mosoly mögött!

Polina teste megmerevedett. A szíve hevesen vert, tekintete kétségbeesetten kereste a menekülés útját, mígnem kék szeme megakadt a félhomály-

ban álló Nyikolajon. Pillantásuk találkozott. Már korábban is belenézett azokba a sötét szemekbe, most azonban valami megváltozott bennük. Nyikolaj arca megfeszült, körülötte szinte tapinthatóvá vált a veszély. Polina nem tudta, mit lát, csak azt érezte, hogy a férfiből áradó fenyegetés nem neki szól.

Nyikolaj ekkor megindult feljük. Alakját egy röpke másodpercre elnyelte a félhomály, majd szinte természetellenes gyorsasággal átszelte a köztük lévő távolságot. Mire Polina feleszmélt, Nyikolaj már az idegen férfi mögött állt.

– A hölgy nem szeretné, ha hozzáérne – szólalt meg halkán.

Az idegen továbbra sem engedte el Polinát. Végigmérte Nyikolajt, majd gúnyosan elmosolyodott.

– És mégis ki a jó bűdös franc maga?

– Valaki, akinek kezd elfogyni a türelme.

A nagydarab alak felhorkant. Polina kétségbeesetten próbált szabadulni, ám az ellenkezése láthatóan csak szórakoztatta. Elégedett vigyor terült szét az arcán, miközben ujjai még erősebben markolták Polina derekát.

– Akkor talán keressen